

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócn.
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosc da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje dźělaš,
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ci khmana
Ziwnosc je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbiske njedźelske łopjeno

W Budyschinje

5. haprjeje 1931

Bauken

Samolwity redaktor farar Wyrzac w Mořaczizach. — Gzibto aplanad Ssmolerjez Inihiciziczejnje a knihańje, sap. br. i wobm. ruł. w Budyschinje
Wulhadža toždu pobotu a placzi šchwórczejnje 108 kłotych pienjezłow

Jutry.

Za hym to horještawanje a to žiwjenje. Štóź do mnje wěri, budže žiwj, hač runje wumrje.

Jako w nozy wot 18. do 19. měrza lěta 1848 revoluzija po hařach města Barlina howrješe, do wšeho njeměra a ropota tajkeho šběžka nadobo i wěže parochialneje zyrkwje melodija stareho trošćneho kěrliucha šaklincja: „Jesuf, moja nadžija, a mój šbóžnik tón je žiwj.“

Pšhe wšhě dźiwje žołmny našeho cžaša, pšhe partajow swadu, pšhe hanjenje a wužměwanje lohkomyšlonych dwělowarjow, pšhe wšhu hidu Jesufowych njepšheczelow, pšhe proste pola liwkošće a nalětne kwětki młodeje wěry, pšhe rowny našich semrětnych, pšhe wšho štorjenje a šdychowanie, wšhu starošć a tynčnosć a bojošć pšhed šmjerczu kłinczi tež dženka, tu spěwany w móžnych šyntach wjele tynčaz kwěrných kemschithodžerjow, tam jako cžicha modlitwa w cžichej komorzy wot blědeju hubow wuspěwany kěrliuch: „Jesuf, moja nadžija, a mój šbóžnik, tón je žiwj.“

S woffel nam wěstošć i takemu wuřnaczu wulhadžuje? S Jesufoweho erta šameho mamy jutrownu powěsć: „Za hym to horještawanje a to žiwjenje. Štóź do mnje wěri, budže žiwj, hač runje wumrje.“

Jesuf je žiwj!

Mj tež budžemy žiwjenje widžecž!

„Za hym to horještawanje a to žiwjenje!“ Kajke to šlowa! Šmjercz je runje šwoje žałošne džeło na cžlowškim žiwjenju dołonjała. Lazaruf je wumrěł. Šsotšje bratra žarujetej. Žena tomu Knješej praji: „Knježe, hdy by ty tudy

był, mój bratr njebudžiše wumrěł.“ Na to jej tón Knjes i majestetnym šlowom wotmołwi: „Za hym to horještawanje a to žiwjenje.“

Tele šlowo běžeše i mašeje wješt Bethanije do Jerusalema na torhošćo, do šhromadžišnow pišmawučennych, do pošedženjow farišejšich: Jesuf Nazarenški šo mjenuje to horještawanje a to žiwjenje. A wšchudžom tele šlowo něšto šbudži: we wutrobach jeho pšhecziwnikow krute njepšheczelstwo, we wutrobach jeho wučžomnikow nowu wěru.

Jesuf je to horještawanje a to žiwjenje. Čžichi pjatt je na šhizju wumrěł: „Wótče, do twojeju rukow poruču šwojeho ducha.“ Jutrownicžku rano je jeho Wótž w njebiešach šwoje haj a hamjeń i jeho škutkej wuprajił. Marja Madlena a Marja Jakubowa a Salome rano i rowej šhwataju, jeho žałowacž. A mjes tym, šo šo hišće i praščenjom šaběraju: Štów nam kamjeń wot rowowych durjow wotwali? jim hižo wježeka powěsć napšhecžo kłinczi: „Tón Knjes je štanył!“ Jesuf je žiwj!

Praja dženka: To je šo Knjesowym wučžomnikam jenož tak šdało. Ubo: to je wunamańanje Knjesowych wučžomnikow šamnych. Čžemy woprawdže wěricž, šo je Knjesowe horještacze jebanje pobožnych wutrobow? Ale potom dyrbinj hašle dopořacž, kaš je móžno było, šo buchu i Knjesowych bojašlonych wučžomnikow ludžo, kiž šo žaneho pšhecžehanja ani žaneje šmjercze njebojachu! Čžemy woprawdže wěricž, šo je šdacze, šo je toho Knjesa widžal, Pětra tak pošylnišo, šo tón, kiž je hišće někotre dny do toho šwojeho Knjesa šapřewał, šwojim krutym pšhecziwnikam napšhecžo štupi a wo Jesufu Khrystufu, šhizžowanym a horještanjnym, šjawnje šwědcži?

Jesuf je žiwý! tale wěstość je jemu wšchu bojość wuhnała. A tale wěstość je Pawolej móž spožčila, w městach Mateje. Wšitkeje słowo wo křichu předomac a w Romje sa horještawjeneho martraštu krmjerč na so wjac. Jesuf je žiwý! Hdžežkuli to słowo saklincža, tam dnybjeschtej póhanstwo a přichwěra čětač. Tele słowo je we wšěch lěstotkach cžłowjekam saklincžalo jako móžny, kražny kěrluš, na kotryž ku poškuchali. Je kaž jašne žórko, s kotrehož wučžomnizy čerpadu a kiž je dženka móžna rěka, s kotrejež wjele milionow žiweje nadžije so napija. Je kaž wyžoka hora. Hdž na nej stejich, kej žiwjenje s druhimaj wučžomaj wobhladuješ hacž hdž po wškim dole khodžich. Wšitko małe a nište so šhubi, a widžich, so twój pucž s njebjekam wjedže.

Ja kym to horještawjenje a to žiwjenje. Jesuf nam žiwjenje jenož njepokaže a přiched wučži moluje, so jo wobdžiwam. Wón tež naž njewjedže jenož s žiwjenju, njeha jenož nam byč pucžnik, kiž nam pokáže, hdže žiwjenje bydli — ně: ja kym to žiwjenje, to je: we mni je to žiwjenje. Ja kym torjeń tohole žiwjenja. Jeli so chćeže pčodny přichinješ, kiž nješandu — jenož s tutoho torjenja wam samóža narošč.

Ja kym to žiwjenje. Šhtož kwět žiwjenje bjese mnje mjenuje, to tele mjeno nješakžuzi. Bjese mnje žaneho wopravdžiteho žiwjenja njeje.

Ja kym to žiwjenje. Žiwjenje njeje we mni halle po krmjerči wotewrjene, ale hižo nětkle křjedž wšeho nětcžicheho wojowanja a bēdženja na semi.

Tohodla: „Wn budžeže tež žiwí.“ Dwoje je nam we tymle křubjenju date. Šhto je žiwjenje? Je so prajiko: „Dacž, šhtož lubujesh, a wšacž, šhtož njehaš.“ Druhe přichisłowo rěka: „Žiwjenje je wutnjenje a šabnwanje.“ Esym tež křichal: „Žiwjenje je wojowanie.“ Najlěpše a najdošpołniše wotmožjenje pak mamy wot kwojeho Šbóžnika: „Ja kym to žiwjenje.“

Wón je móž natwarik s čažnosťe do wěčnosťe. Je naž wučžik, naše semške žiwjenje tak wješć, so wěčne šajnje we wučžomaj mamy. Je wěčnemu kwětku dať so kwěčič do semškeje čemnosťe. Je cžłowjekam pokasať, so jenož to žiwjenje šakžuzi, tele mjeno mēč, kiž wjedžeš w křubje sa druhich.

Alle Knejowe słowo: „Šhtož do mnje wěri, budže žiwý“, ma jutry hišće wožebitu myšl. So bychmy kej žiwjenje šđeržowali, tohodla kwoje mozy napinamy, tohodla džekamy a wojujemy. A nětk widžim, kať po semi čehnje wulki čah: čah krmjerče. Přiched našchimaj wučžomaj dženka hišće ras nimo čahnu wšchitzy, kiž bēchu jónu nam bliško a ku nam božemje prajili. Přiche wšchu mēru wulka je jich čžjōda. Woni wonkach spja w čžichim rowje. Hdže je jich dušha? Esmy na přhezo wot nich dželeni? Šhto s nami budže, hdž je krmjerč tež naž so dótknyła?

Tak klincži do wšeho jutrowneho wježela šarn, nam jenož přehjara šnaty kěrluš wo wumrěču a šahinjenju, wo dželenju a rosžohnowanju. Alle hdž so čži štyšnosť na wutrobu položi, potom šažo do dušhe saklincži jutrowny kěrluš: „Jesuf, moja nadžija, a mój šbóžnik, tón je žiwý!“ Šdalcže so, štarosće a štyšnosť! Wot našeho šbonika mamy trošćne słowo: „Ja chzu waž šažo widžecž, a wašha wutroba budže so wježelich, a wašhe wježele ničto njebudže wot waž přecž wšacž.“ Šetrěcže křichy! Wón je pola naž, kiž je prajik: Njepřacž!

„Šhtož do mnje wěri, budže žiwý, hacž runje wumrje.“ Wěrich to? W Lutherowej štwicžzy na Wartburgu šteji na ščjenje šchpruch: „Ta wěra nowa myšl je, kiž přiche wšhe

druhe myšle dže.“ Tuž wěri, a hdž by žyly kwět so přhečžiwu Jesufej šbēhny! Bōh da so derje radžicž tym prawym.

Tak jutry dženska šnowa přichowědža cžłowjekam: „Ja kym to horještawjenje a to žiwjenje!“ Wo kraleštwje Korle V., tamneho kēžora, přiched kotrymž jónu naš Luther šteješhe, powědaja, so w jeho mješach kłoncžko so ženje njekhowašhe. Jeho kraleštwje je rospadko, a tež wón je šchoť pucž wšheho čžela. Jesufowe kraleštwje pak wěčnje wobšteji, a kłoncžko žiwjenja so ženje njekhowa. W křichčju jutrowneho kłoncžka ku nam hōrki na rowach horn wěčnosťe a kōždny kašćč nam klētk, s kotrejež so nam wježela powěšč přēduje: „Jesuf je žiwý, a my budžemy tež žiwí!“

W jutrownym hnadnym čašu.

Šč. Jana 11, 25. 26: Ja kym to horještawjenje a to žiwjenje.

Šlōž: Ja kym na twoje mjeno křichženy.

Knes Jesuf mój je s rowa štaný,

We rowje kwojim woštal nej!

Dōž šboža mi do klina padnyť,

Čžescž, křwalba, džak budž Jesufej.

Mój Šbóžnik krmjerči mōž je wšak,

Škutk wumoženja došonjak.

Row prošdny je a wotewrjeny,

Tež my ras s rowa štanjemy.

Kaž s rowa kamjeń wotwaleny,

Tak tež nam kamjeń s wutroby.

Mōž krmjerče štrašćna šašćla je,

Nam křecž kłonzo jutrowne!

Nam křecž kłonzo, Jesuf štawa,

Se kwojoh' rowa Křřstuf dže,

Mōž nowu kwojim wšchitkim dawa,

Wšchomōžny Knes tu s nami je.

W nim mamy wěčne žiwjenje,

Se krmjerče šbōžne štawanje.

Eso wježel, raduj, moja dušha,

W Knejesu s rowa štanjemy.

Čžescž wšchitka wumožnikej křušha,

Ja jeho wumoženy kym.

Se krmjerče, wěčnoh' hubjenštwja

Naž wumohť wón, wječž žiwjenja.

Bōh Wōtz we njeby wěčne šbože

Se kymom kwojim dawa nam.

Šhtož trjebaja wšhe džecž Bože,

To wudžela Bōh s hnady kam.

Lud wěrijazy do njebež dže,

We Křřstufu ma žiwjenje.

Kať šbōžna wumožena dušha

Dže nuts do nowoh' žiwjenja.

Do Kneja wěricž nam so křušha,

Nam wotewrik je njebeža.

Lud Boži wěčnje žiwý je.

Čžescž Bohu Wōtzej dawajcže.

S. W.

Bjesbōžne jutry!

Tute jutry maja sa naš křaj wožebity wušnam — šrudny wušnam. Kommunistojo přichotuja tute jutry powšchitkowny nadbēh na jutry. „Bjesbōžny džek nadbēhowanja“ — Sturmtag der Gottlosen — jón mjenuja. Wšhe móžne přichoty sa njón čžinja. Wšchnosť a polizija njecžinitej pak wšcho móžne přhečžiwu tomu — tak so čži to šnaj-

mjenšča nětkele šda, hdyž hladaš do Barlina. Tam je polizija šakašala jenož šhromadžišny n hašach a naměštnach. Komunistojo šu paš tam wšče wjetšche žurle škasali ša šwoje bjesbóžne wuhotowanja pšhecziwo jutram, a komunistiška młodžina je na šo wšala, bjesbóžny program do škutka štajic.

Šdyž wšchnošć a polizija nětkele zofatej a nješchitatej jutry šchešcijanow a jutry zylcho luda a jutrowny mēr zylcho kraja, je to njedobre šnamjo. Wonej polěkujetej š tym kažazym, podrywazym mozam ranja, špěchujetej bolšchewis-muž a wóšitej tak brónje, kotrej šu pšhecziwo nimaj a pšhecziwo zylchu krajej a ludej, jeju wobštacze a tycze, jeju šbožo škožene.

Šnternationalna bjesbóžna zentrala je šo tola nětkele we Barlinje šajndlika. Ruške pienješ šo jej š Moštny do Barlina pšhepokašuja ša jeje dželo. Šdyž tež nětkele hišchje našcha

wšchnošć a štat ničžo njecžinjio pšchihladujetej, by to dopočas byš, šo šebi njewěštaj pomhač a nješamóžetej podanow a jich najdružšche šchitac.

Šdyž paš šu tu ša pomoz tajke hubjene wuhlady, šhto potom? Potom a hewak je najlěpšcha a najšhmanšcha pomoz ta, š kotrejž šebi šchešcijanški lud šam pomha. A wón pomha šebi šam, hdyž š frutej wěštej wěru šo džerži šwojeje wěry, šebi waži šwoju zyrkej a tak tež jeje šwjedjenje a ša tole dorajnje wuštupuje. Ale je tu tajki wěrjazy a šwojej wěrje šwěry lud? To je to rošhudne praščenje. Wot wotmoštny wotwišuje, hacž je nam nadbēh bjesbóžnych tak štrašchny, šo šo dnyrimy bojecž, abo hacž šo njetrjebamy štrachowacz. Njeh šu tež tute jutry jutry bjesbóžnych nadbēhow. Wone budžeja tola žohnowane, hdyž šbudža lud a jón šwołaja š nowej šwěry a wěry do jutrowneho šbožnika.

Wobšbožaza drohotka.

Žiwjenja pucze njemjenowaneho.

(Polracžowanje.)

Ras wječor jato šmērki padachu a nan a macž precžka bēšhtaj, šym ja šadwělujo š doma šchoł š rēžy, kotraž pšhes moje rōdne mēšto bēži; mozy cžemnoty bēchu mje šajake. Na pošodnišchim šonzu pšhedmēšta, tam hdyž jenož hišchje pošredko twarjenja šteja, chzyn ja je šwěta hicž, šwēcžku šwojeho žiwjenja wuhažnycz. Šdyž dnyriš ty cžach žiwjenja šhorjecž, šheptashe mi cžert, šy tu na šwēcze njewušchny, haj twoja cžejč šebi žada, šo džejš dobrowōlnje do šmjercze; to by tola njerosumne a bjeje wšcheje lubošče byš, byčž wbohimaš štar-

šchimaš a šebi šam cžach žiwjenja š wobcžeznošczu. Potajštim!

Potajštim džech ja, pošny jěry na Boha a cžłowjekow, pošny šobuželenja je šobu, š rēžy, njehladajo ani š lěwizy ani š prawizy. Se šchryškom kaž Judaš, ale domach w štaršiškim domje nochzyn šwoje žiwjenje ššonczicž; to nochzyn šwojej macžeri nacžinicž. To bēh šebi hižo priedy prajik. Tohodla wušwolich šebi rēku ša šmjertne šožo a row. To bychu tak šebi myšlach, na tym dwēlowacz mōhli, hacž šym šamomor-dač; rēka by mje daloko wotnjekla. Tuta rada cžerta šdasche šo mi dobra byčž.

Na šamotnym mēštnje, na šotrymž dwaj domaj šhētro daloko rōšno šteješhtaj, dowaczich šo hacž š brjohej rēki. Moja wutroba puššashe, šo mōhla šo rospušnycz, jako šo tak na

Jutry.

Šalleluja! tak šaspěwaju,
Šiž widža šlonzo jutrowne,
A šwojoh' šnješa powitaju,
Šiž w šmjertnym jaštwi ležeshe;
Ta šhorhoj jeho dobyčza
We ranšchich šerjach šejhrata.

Šhto tebi je, ty šemja šruta,
Šiž štejich hewak cžichomnje,
Šhto w šwojich šaložkach šy šnuta
A šaržich takle š hronami?
Twōj šchepot š teho nastawa,
Šo Boži mōrny wotucza.

Šhto w bēlej drašči, kaž wot šnēha,
Šōn cžejki šamjen wot rowa
Šaž šōhle šiščicžko tam šbēha
A š mōžnej rufu wotwala?
To jandžel row tam wotewrja,
Šdyž šryšt šo živy pošbēha.

Šhto je, šo padacze wy š šemi,
Wy šylni rowa wajhtarjo?
Šhto štrach wam wšchitke mozy šlemi
Wšchi rowi teho mōrweho?
Šōn Boži mōrny š rowa dže,
To wasche šaštrōjenje je.

kwóji njeistutk hotowach. Hišće ras saklincza słabny bójski hłóž we mni: „Njecziń to! Ty stocziš do hele! Bóh chze tebi tež nětke hišće hnadny bycz!“ Ale ja na njón njepořku- chach. Swojej woczy wjazny njewoczinič, so njebych wjazny pohladnył na swoje narodne město.

Ow macze! Kajku ból nacžini tebi tola twoje jenicžke džeczo! Ow hwěcže, ow žadošće! Kač scže wy mje šjebaše! Tute myśle pšhejědžechu mi drje słabje, tola pač rnyhle kaž blyšt horzu hłowu. Hižo běch šo se swojej prawizu pšhimnył šhtoma, šo bych jón pušćizimšy do wody padnył, hižo sa- cžinič woczžny, šo njebych jej ženje wjazny woczinič — tu — blyšt — saklincza mi jařny kaž swón cžiřny hłóž holžny do wu- schow. Wětr pšhinješe mi špěwanje. Wuřnyšach druhu šhtucžku šnateho šerlušcha:

„Twař, o moja dušcha,
Twař na Boha,
Wěra jemu šlušcha,
Pomož ja wšchěch ma.
Sswět roswalcže,
S nami wjeršchny je,
Wjetřcha dnžli Bóh Anjes
Nuša njebudže.
O wěczna hwěra,
Šchit we nuřny,
Pomhaj, hdžež je wěra,
Ty šwěrnny šny.

(Pšichodnje dale.)

Žyrfej a štat.

Polizija pšhecziwo šhoralam. Nadžijamy šo, šo je scžeho- waza powěsč jenož i toho šrořumicž, šo je nětkaža instanža šo šlě mylika. Evangelška wořada Niederschönhausen pola Barlina šwjeczešche lud. žarowanški džen. Bě Boža šlužba. Šo tutej cžehnješche wořada i šhorhojemi š pomnišej ša pad- njennyh na swoje štare pohrjebnišće, šo by tam po šwucžen. wařchny šwjatocžnošć wotměka, pšchi šotrež štajnje pošawni- štojo piřkach: „Jesuř, moja nadžija“ a „Sso, lubošć bójska, modlu š tebi“ a „Ich hatt' einen Kameraden“, šako šo cžah pomnišej bližešche, woprašcha šo leutnant polizije, šhto bu- džeja piřcač, a šdželi, šo je telefoniški wufas pšhišchoł, šo šmē šo jenož piřcač „Ich hatt' einen Kameraden“, niz pač šho- ralaj; tutej štej šakašanej. Wyřchł pošaja na to, šo mohla „na- pšhecziwna partaja“ šo poštoršowacž a w nowinach poliziji njelubeho nacžinič. — Šhto ma to rěcač? Polizija šakašuje žyrkwi na jeje ležownošćach cžinič, šhtož je hacž šem cžiničla i pšhiškowowanjom štata a po pšhecžu a wutrobje šwojich šta- wow.. To móže tola jenož šmylika bycz. — Abo je tamny wyřchł wot hewał nětcho tajki „po prawom njemóžny“ wufas do- štak? By-li pač to hinał bylo a polizija i wotmyřlenjom tutón wufas wudawa, by nam to jenož dopořas był ša to, šo po- lizaj a wyřchnošć šebi njewěštej wjazny pomhacž pšchi nadbē- hacž „bjesbóžnyh“. Pšchetož „bjesbóžnošć“ móže to tola je- nož bycz, niz piřcač dacž šhorale pšchi pomniku padnjennyh na žyrkwinškim pohrjebnišće na dnju ludoweho žarowanja. — Pšhirunaj tež „Bjesbóžne jutry“. — Šhto pač ma tutón podawł dale na šebi? Nicžo wjazny? Ow, jara wjele! To, šo ani jedyn wořadny, ani jedna wořadna, šo ničtón jutry do- ma njewořtanje, ale šo wšchitžny du do Božeho doma a šo tam se wšchej možu a radošću šanoschuja jutrowne šerlušche a mjes- nim tež tutón jutrowny šakašany šhoral „Jesuř, moja na- džija“. Abo na cžo cžakaja šhešćizienjo w liwšošči a šenjo- šćži, pšhihladujo tomu, šhtož šo štawa pšhecziwo wěry a na-

božinje, pšhecziwo šhižej a Jesuřej Khrjštuřej, pšhecziwo to- mu, ša cžož šu šta a tyřazy woprowali šwoje žiwjenje, ša cžož hišće nětke wěryazy mru? Čžakaja woni na to, šo pšhińdže šomando wyřchnošće a polizije: „Nuts do žyrkwi! Nuts do Božeho domu! Špěwajcže a modlcže šo!“? Abo cžakaja woni doniž je wšcho pšhepořdže?

Duzy do šhule.

Tyńdjenja špominachmy na tyń, kiž nět šažo se šhule džē- chu a kwóji šhičženški šlub wobnowichu. Dženša špominamy na te džecžatka, šotrež w tutym tyńdženju do šhule pošdu a na te maczerje, šotrež je powjedu, šo lubje ša nje štarajo, a na tyń nanow a na wšchěch, šotřiz tutón šhód tyń lubnyh maľnyh pšchewodžeja kaž macž i modlitwami. Njech šu tute modlitwy nutrne a wutrobne a njepšheřtawaze, pšchetož tón pucž, šotrež wone du, je wažny a rořkudny a štawa šo w cžahu, šotřiz kaž ša lud a kraj tač ša šoždeho jenotliweho wažny a roř- kudny. Antikhrjšt wojuje wótrje pšhecziwo Khrjštuřej a wšchemu, šhtož jecho je a pšhecziwo wšchēm, kiž jemu šlužja. S tym je wohrožene tež, šhtož je to najlēpšche w našich džē- cžoch a ša nje, wohroženy tež jich pšchichod. Tuž štarajmy šo wo to, šo wone šorjenja hľubofo w tym, šhtož je šažožka a ša- klad našheje šbožnošće a tuž našheho šboža a tač wěrneho žiwjenja: w Jesuřu Khrjštuřu.

Tutón žohnuj tuž, lube maczerje, wař a wařche džeczi duzy do šhule a pšhezo! Pod tutym žohnowanjom šo njetrje- bacže štrachowacž ani ša swoje džeczi ani ša šebje. Ale nēřchto druhe dyrbicže: Sso hladacž, šo šame šo njeřnujecže wot tu- toho šažožka a šo tež wone, wařche džeczi, šo njeřnuja wot njeho. Krařna wěž je, šo wutroba budže wobtwjerđžena. A tuta hnada chze šo tež wam a wařchim džecžom dořtacž.

Wšchelate i blisťa a šaloša.

S Šchweilera. Šsmny šhycheli wo wulřim šrudžazym šnjeřboženju hórnikow, šotrež tam 32 muži mori. Evangelška šara dořta tam šcžehowazy liřt: „Evangelški „Młodny lud“ we B.— Lutherowny dom, 26. 2. 31. — Šara cžesčeny řnjes ša- rarjo! My chžemy pomhacž evangelšem u hólzej, je-li móžno šobuřtawej towarřstwa muřřkeje młodžiny, šotremuž pšchi šnje- řboženju w Šchweilerškich podřopřach nan šemrē abo šo řrani. Kač je mjeno a haža hólza? Šjenjeřny pošćeľemny tač bórřny hacž šmējemny wařch nadžijomnje rucže pošćlany dopiř. S evan- gelřkim pošćowom“ To je žyle wěcže tež nēřchto, šhtož šwjeřela. Młodžina pomha młodžinje. A tola šo wořadny a jenotliwy tola hišće pšhejara šomdža, młodžinje pomhacž. A wona potřeba dwóžny pomožny; wot njeje šo žada, šo wona nješe a šnježe wšcho cžezke, šhtož na kraju a ludu, a wot njeje šo žada, šo wona pšhinješe pošćpšhenje a nowy řbožowny pšchichod.

Jutrowna řrijeda je řerbřka řrijeda. Šopořdnju w 3 hodž. řhromadži Macžiza Šserbřka swoje řobuřtawny a šwojich pšhe- cželow w Šserbřkim Domje w Budřiřchne do swojeje hľow- neje řhromadžiny. Tuta budže wulžny šajimawa. Dwaj pšhed- nořchłaj štej pšhipowědženej: ř. řtud. řdir. D. Wicžas: Řnjes je Šchulenburg a jecho džēla, a ř. řprof. řdr. řBata: Wo řerbřkim narodopiřnym džēle (i pošćlami). — Wjecžor we 8 hodž. pošćaju šo w Šserbřkim Domje řilmy se žiwjenja Delnjo- řužřřkich Šserbow a ř tomu pšhednořchłuje ř. řstud. řtheol. řBerna. Tuž njech Šserbja řcžinja tutu řrejdu tež řny řerbřku.

Řiřćowanje. Ř. w B. ša Řiř. Dom. — Ř. we Ř. ša Řubilate. — Ř. we Ř. ša Řantate.